

Sygn. akt: I 1 C 761/19 upr.

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 22 maja 2019 r.

Sąd Rejonowy w Gdyni I Wydział Cywilny Sekcja d/s rozpoznawanych w postępowaniu uproszczonym
w składzie następującym:

Przewodniczący: SSR Ewa Kokowska-Kuternoga

Protokolant: protokolant Aleksandra Miksza

po rozpoznaniu w dniu 22 maja 2019 r. w Gdyni

sprawy z powództwa (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w G.

przeciwko J. N.

K. M. (1)

o zapłatę

I uchyla nakaz zapłaty z dnia 8.6.2018r i zasądza solidarnie od pozwanych J. N. i K. M. (1) na rzecz powoda (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w G. kwotę 6476,99 zł (sześć tysięcy czterysta siedemdziesiąt sześć złotych 99/100) z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od 06.12.2017 r. do dnia zapłaty;

II oddala powództwo w pozostałej części;

III zasądza od pozwanego K. M. (1) na rzecz powoda (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w G. kwotę 2512,91 zł (dwa tysiące pięćset dwanaście złotych 91/100) tytułem zwrotu kosztów procesu;

IV kosztami postępowania nie obciąża pozwanego J. N..

UZASADNIENIE

Powód, (...) S.A. w G. wystąpił z żądaniem zasądzenia solidarnie od pozwanych: J. N. i K. M. (2), kwoty 10095,88 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 6 grudnia 2017 r. do dnia zapłaty i obciążenia pozwanych kosztami procesu.

W uzasadnieniu pozwu podano, że pozwani zobowiązali się poprzez podpisanie weksla dnia 27 lipca 2015 r. do zapłaty w dniu 28 listopada 2016 r. kwoty wskazanej w wekslu w wysokości 18239,24 zł. Z tego względu strona powodowa wezwała w dniu 18 listopada 2016 r. pozwanych do wykupu weksla i do dnia wniesienia pozwu pozwani dokonali wpłaty kwoty 9250 zł na poczet wykupu weksla. Strona powodowa wskazała, że pozwani podpisując weksel, deklaracje wekslową, kalendarz spłat rat znali dobrze wysokość zobowiązania i terminy spłaty. Ponadto strona powodowa wskazała, że podjęła próbę pozasądowego rozwiązania sporu poprzez pisemne wezwanie pozwanych do dobrowolnego spełnienia świadczenia, co zakończyło się niepowodzeniem w/w kwoty 9250 zł.

Z uwagi na treść art. 505¹ kpc niniejsza sprawa rozpoznawana była w postępowaniu uproszczonym.

W dniu 8.6.2018r w sprawie I 1 Nc 4183/18 wydano nakaz zapłaty, który zaskarżono.

W zarzutach pozwani zakwestionowali ważność postanowień umowy pożyczki ponad kwotę 6476, 99 zł i wnieśli o oddalenie powództwa.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 27 lipca 2015r. została zawarta umowa pożyczki kwoty 10.000 zł pomiędzy (...) S.A. w G. , a pozwanym J. N., On i poręczyciel K. M. (2) złożyli do dyspozycji strony powodowej nieuzupełniony weksel własny in blanco z klauzulą „nie na zlecenie” podpisany przez obu. W złożonej jednocześnie deklaracji wekslowej pozwani złożyli oświadczenie m.in., że weksel został wystawiony na zabezpieczenie zwrotu pożyczki udzielonej przez stronę powodową w dniu 27 lipca 2015 r. nr (...) oraz wykonania innych zobowiązań wynikających z tej umowy oraz że strona powodowa ma prawo wypełnić ten weksel, w ten sposób, że powód został upoważniony do wpisania domicyliatu i wypełnienia weksla na sumę odpowiadającą zadłużeniu pozwanego u pożyczkodawcy. W szczególności powód został uprawniony do uzupełnienia weksla oraz dochodzenia na jego podstawie zobowiązania przed sądem w całości m.in. gdy nastąpi opóźnienie w płatności kwoty pożyczki, wzywając pozwanych do zapłaty zaległości w terminie 7 dni od daty otrzymania wezwania.

Na podstawie zawartej przez strony procesu w/w umowy pożyczki, której spłatę zabezpieczał wskazany wyżej weksel gwarancyjny pozwany J. N. otrzymał od powoda kwotę 10000 zł, którą zobowiązał się zwrócić wraz z przewidzianymi w umowie opłatami i odsetkami w 36 miesięcznych ratach po 694, 44 zł każda z nich, do 3-go dnia każdego miesiąca do 3.8.2018r włącznie.

Strony postanowiły, że jeżeli pożyczkobiorca nie zapłaci w terminach określonych w umowie dwóch pełnych rat lub innych kwot związanych umową niespłacona kwota staje się zadłużeniem przeterminowanym, od którego pożyczkodawca nalicza odsetki za opóźnienie w wysokości czterokrotności stopy kredytu lombardowego NBP z dnia zawarcia umowy. W umowie ustalono, iż pożyczkodawca może wypowiedzieć umowę w przypadku opóźnienia w płatności 2 rat, po uprzednim wezwaniu pożyczkobiorcy z zapłaty zaległości w terminie 7 dni od daty otrzymania wezwania oraz że pożyczkodawca zobowiązany jest do zachowania trzydziestodniowego okresu wypowiedzenia warunków. Określono także, iż pożyczkodawca ma prawo wypełnić weksel in blanco na zasadach określonych w deklaracji wekslowej w tym przypadku, po uprzednim wezwaniu pożyczkobiorcy do zapłaty zaległości w terminie 7 dni od daty otrzymania wezwania. Oprócz kwoty pożyczki i odsetek, w umowie ustalono, że powód pobiera opłatę przygotowawczą w wysokości 250 zł oraz prowizję w wysokości 13634, 20 zł na poczet obsługi pożyczki, ustanowienia zabezpieczeń oraz innych kosztów z nią związanych.

Pozwani, nie dokonali wpłaty wszystkich na poczet rat pożyczki, a po wezwaniu do wykupu weksla ustalili z powodem, że będą wpłacać ratami po 1400 zł miesięcznie i dokonali wpłat między 12.12.2016 a 5.12.2017r, łącznie w wysokości 9250 zł.

Pismem z dnia 18 listopada 2016r pozwani zostali wezwani do zapłaty kwoty 18239,24 zł – w tym: zaległej kwoty pożyczki-17887, 58 zł, skapitalizowanych odsetek umownych – 205, 84 zł, skapitalizowanych odsetek karnych – 115, 82 zł, opłat umownych za wezwania po 30 zł=60 zł, z zaznaczeniem, że wierzytelność jest postawiona w stan natychmiastowej wymagalności Jednocześnie strona powodowa oświadczyła, iż zawiadamia pozwanych, że zgodnie z postanowieniami ww. umowy oraz deklaracji wekslowej wystawiony przez pozwanego weksel in blanco został wypełniony i w przypadku nie otrzymania zapłaty do 28.11.2016r, strona powodowa skieruje sprawę na drogę sądową do rozpoznania przez sąd powszechny.

Strona powodowa wypełniła weksel na kwotę 18239,24 zł na swoją rzecz z datą jego płatności określoną na dzień 28 listopada 2016 r. i miejscem płatności w G..

Pozew w sprawie niniejszej został wniesiony w dniu 14 maja 2018 r.

dow ód: weksel - k. 10; deklaracja wekslowa - k. 13; umowa pożyczki - k.11-12;; wezwania do wykupu - k. 14-15, formularz, k. 52-53;

Sąd zważył, co następuje:

W myśl ogólnych zasad na powódzie spoczywa ciężar udowodnienia faktów uzasadniających jego roszczenie, zaś na pozwanym obowiązek udowodnienia okoliczności uzasadniających jego wnioski o oddalenie powództwa.

W niniejszej sprawie powód dochodzący zapłaty wskazanej w pozwie kwoty powinien był wykazać zasadność obciążenia pozwanego żadaną kwotą, charakter umowy jaka łączyła strony oraz jakie świadczenia w ramach tej umowy powinien pozwany ponosić na rzecz poprzednika prawnego powoda oraz fakt, że na niego scedowano dług pozwanej. Zdaniem Sądu to powód jako profesjonalista, od którego wymaga się staranności w wyższym stopniu, powinien ponosić wszelkie konsekwencje związane ze swoją niedokładnością, zaniedbaniem i niekonsekwencją. Mając na uwadze jedną z podstawowych zasad postępowania cywilnego, a mianowicie obowiązku udowodniania faktów i twierdzeń przez stronę wywodzącą z tychże faktów skutki prawne, określoną w dyspozycji art. 6 k.c., Sąd uznał, iż to rzeczą powoda było dążyć do zgromadzenia i przedstawienia Sądowi należytego rodzaju dowodów. Wszelkie zatem zaniechania podejmowania takich działań przez powoda, jego ewentualne zaniedbania i przeoczenia, stanowią zarazem wyraz woli strony powodowej i pociągać muszą za sobą niekorzystne dla niej skutki procesowe.

Mając na uwadze powyższe należy wskazać, iż faktów, z których wywodzone jest dochodzone roszczenie powinien w zasadzie dowieść powód. Nawet brak zajęcia stanowiska przez pozwanego nie zwalnia powoda od wykazania sądowi, iż żądanie sformułowane w pozwie istnieje.

W ocenie Sądu powództwo nie zasługiwało na uwzględnienie w całości.

W niniejszej sprawie strona powodowa dochodziła roszczenia na podstawie weksla, stąd też decydujące znaczenie miała ocena zasadności jej roszczenia w świetle prawa wekslowego.

Zgodnie z art. 1 ustawy z dnia 28.04.1936 r. Prawo wekslowe (Dz.U. z 1936 r., nr 37, poz.282 z późn. zm.) weksel własny zawiera: nazwę "weksel" w samym tekście dokumentu, w języku, w jakim go wystawiono; przyrzeczenie bezwarunkowe zapłacenia oznaczonej sumy pieniężnej; oznaczenie terminu płatności; oznaczenie miejsca płatności; nazwisko osoby, na której rzecz lub na której zlecenie zapłata ma być dokonana; oznaczenie daty i miejsca wystawienia wekslu; podpis wystawcy wekslu.

W literaturze prawniczej powszechnie przyjmuje się, że weksel jest dokumentem sporządzonym w wymaganej przez prawo wekslowe formie, zawierającym zobowiązanie osób na nich podpisanych do zapłaty określonej sumy pieniężnej oznaczonej osobie w ustalonym terminie i miejscu. Jako papier wartościowy weksel ucieleśnia w sobie pewne prawo majątkowe i dokumentuje zobowiązanie osób, które go podpisały. Złożenie podpisu jest samodzielną podstawą i przyczyną powstania zobowiązania wekslowego; każda z osób, która sygnuje weksel staje się przez to dłużnikiem wekslowym. Tę ostatnią cechę charakterystyczną zobowiązania wekslowego doktryna prawnicza powszechnie określa jako abstrakcyjność. Innymi słowy poprzez podpisanie i wydanie weksla dłużnik wekslowy zaciąga wobec posiadacza weksla zobowiązanie, które jest oderwane od podstawy gospodarczej, w związku z którą weksel został wystawiony. Podstawa ta nie wpływa na ważność zobowiązania wekslowego, nawet jeżeli z jakichkolwiek przyczyn jest wadliwa. Posiadacz weksla, występując z roszczeniem zapłaty, nie jest zobowiązany do wykazywania istnienia podstawy gospodarczej; wystarczy, że załączy do pozwu prawidłowo wypełniony i niebudzący wątpliwości co do autentyczności dokument weksla wraz z wezwaniem do jego wykupu. W literaturze prawniczej panuje zgoda, że weksel może spełniać m.in. funkcję gwarancyjną, która polega na tym, że jeżeli wręczeniu weksla nie towarzyszy wola odnowienia dotychczasowego zobowiązania, weksel pełni funkcję zabezpieczającą określony stosunek cywilnoprawny. Wierzycielowi zatem obok roszczenia pierwotnego przysługuje nowe roszczenie – wekslowe. Wierzyciel jest uprawniony do dochodzenia swych roszczeń na podstawie stosunku cywilnoprawnego lub na podstawie weksla.

W niniejszej sprawie strona powodowa przedłożyła weksel, który zdaniem Sądu zawiera wszystkie ustawowe elementy weksla. Stąd roszczenie powoda w wyżej wskazanym zakresie zostało uwzględnione. Powód wykazał bowiem zarówno istnienie, jak i treści stosunku podstawowego, którego wykonanie przez pozwaną przedmiotowy weksel zabezpieczał, pozwany nie wykazał zaś, by sposób wypełnienia przez powoda weksla był niezgodny z podpisaną przez niego deklaracją wekslową.

Zasadność obciążenia pozwanych żądaniem zapłaty od tej należności odsetek umownych za opóźnienie w wysokości czterokrotności stopy kredytu lombardowego NBP od dnia 6 grudnia 2017 r., tj. od dnia następnego po dniu płatności określonym w umowie stron po wystawieniu weksla też jest zasadne z uwagi na ustalenia stron w tym zakresie. Wierzyciel wystawcy, będący posiadaczem weksla, może ich dochodzić od dnia przedstawienia weksla do zapłaty. Przedstawienie weksla w rozumieniu art. 38 ustawy z 1936 r. Prawo wekslowe może nastąpić też w postępowaniu sądowym, gdyż złożenie w nim weksla umożliwia dłużnikowi uzyskanie takich samych informacji jak okazanie mu weksla przez jego posiadacza. Za datę przedstawienia weksla nie może być jednak uznana data wniesienia pozwu, lecz chwila kiedy dłużnik miał faktycznie możliwość zapoznania się ze złożonym wekslem (por. wyrok Sądu Najwyższego z 30 czerwca 2010r., V CSK 461/09). Zdaniem Sądu, skutek w postaci wymagalności roszczenia z weksla wobec pozwanego nastąpił w dniu 22 listopada 2016 r., to jest w dniu wskazanym na wekslu. Jednak strony porozumiały się i ustaliły harmonogram spłat, z którego pozwani wywiązywali się do 5.12.2017r. Stąd odsetki od sumy wekslowej zostały zasądzone w pkt. I wyroku od dnia następnego po tym dniu, tj. od dnia 6 .12. 2017 r.

W świetle tych regulacji, w ocenie Sądu, powództwo w części obejmującej niespłaconą przez pozwanych kapitału pożyczki oraz odsetek umownych od tego kapitału naliczonego pozostawało w pełni przez powoda wykazane. W tym celu przedstawił on bowiem zawartą przez pozwanego umowę pożyczki.

W pozostałym jednak zakresie, tj. w części obejmującej roszczenie o zapłatę kosztów prowizji w kwocie 13634,20 zł i 250 zł opłaty przygotowawczej-doliczonych do kapitału pożyczki- powództwo pozostawało niezasadne .

W ocenie Sądu, przywołane przez powoda postanowienia umowne przewidujące opłatę prowizji i opłaty przygotowawczej w wysokości wyżej wskazanej pozostawały regulacjami o charakterze abuzywnym, które z mocy art. 3851 §1 i 3 kc nie wiązały pozwanego, który zawarł z pożyczkodawcą umowę jako konsument. Zgodnie bowiem z przywołanym przepisem postanowienia umowy zawieranej z konsumentem nieuzgodnione indywidualnie nie wiążą go, jeżeli kształtują jego prawa i obowiązki w sposób sprzeczny z dobrymi obyczajami, rażąco naruszając jego interesy (niedozwolone postanowienia umowne). Nie dotyczy to postanowień określających główne świadczenia stron, w tym cenę lub wynagrodzenie, jeżeli zostały sformułowane w sposób jednoznaczny. Nieuzgodnione indywidualnie są zaś te postanowienia umowy, na których treść konsument nie miał rzeczywistego wpływu. W szczególności odnosi się to do postanowień umowy przejętych z wzorca umowy zaproponowanego konsumentowi przez kontrahenta.

W ocenie Sądu postanowienia umowy przewidujące możliwość obciążenia konsumenta, a więc pozwanych opłatami w wysokości wyżej wskazanej bez wskazania w tabelach sposobu naliczania w/w - przewidziane w treści wyżej wskazanych zapisów umowy są postanowieniami umownymi indywidualnie nieuzgodnionymi w myśl przepisu art. 3851 §1 kc. Postanowienia indywidualnie uzgodnione w myśl wyżej wymienionego przepisu to bowiem nie postanowienia, których treść konsument mógł negocjować lecz takie postanowienia, które rzeczywiście powstały na skutek indywidualnego uzgodnienia. Wymienione w treści art. 3853 kc niedozwolone postanowienia umowne mają wyłącznie charakter przykładowy, stanowiąc swoistą regułę interpretacyjną ułatwiającą stosowanie art. 3851 kc.

Jednocześnie, w opinii Sądu, zastrzeżenie zawarte we wskazanych wyżej zapisach umowy przewidujące, iż pożyczkobiorca będzie zobowiązany do ponoszenia opłaty prowizji i opłaty przygotowawczej bez wskazania jak jest liczona , jest sprzeczne z dobrymi obyczajami i rażąco narusza interesy konsumenta. Z jednej bowiem strony opłaty te są rażąco wygórowane, gdyż ich zastrzeżenie w takiej wysokości nie ma żadnego uzasadnienia w rzeczywistej wysokości opłat ponoszonych zwykle za takie czynności. Z uwagi na powyższe regulację odnoszącą się do tych kosztów- Sąd ocenił jako prowadzącą w istocie rzeczy do zapewnienia powodowi nieuzasadnionych korzyści i naruszającą interesy ekonomiczne konsumenta w rażący sposób.

Pokreślić należy, że przedmiotowe postanowienia w sposób rażąco naruszają interesy konsumentów, w szczególności te ekonomiczne związane z obowiązkiem uiszczenia znacznych i dodatkowych kosztów, które mogą prowadzić do zwiększenia istniejącego zadłużenia. Działanie legitymizowane treścią zapisu prowadzi w rezultacie do obciążenia zadłużonego klienta kolejnymi zobowiązaniami w praktyce utrudniając mu możliwość uregulowania należności wynikającej ze zobowiązania pierwotnego.

Z uwagi na powyższe w tym zakresie Sąd żądanie pozwu uznał za całkowicie nieuzasadnione. Skutkiem bowiem ustalenia przez Sąd abuzywności zapisu umowy jest brak związania nim konsumenta.

W szczególności przepisem statuującym wprost takie uprawnienie nie mógł być art. 13 ust. 1 pkt 12 ustawy z dnia 21 maja 2011 r. o kredycie konsumenckim, który stanowi, że umowa o kredyt konsumencki powinna określać informację o stopie oprocentowania zadłużenia przeterminowanego, warunki jej zmiany oraz ewentualne inne opłaty z tytułu zaległości w spłacie kredytu. Przepis ten zobowiązuje przedsiębiorcę do precyzyjnego wskazania wysokości opłat obciążających kontrahenta, nie jest jednak możliwym, by na tej podstawie wywodzić o uprawnieniu do prowadzenia pobierania opłat prowizji w wysokości 3271 zł dla kwoty pożyczki 4000 zł.

Przedsiębiorca, decydując się na prowadzenie działalności gospodarczej polegającej na udzielaniu pożyczek gotówkowych winien uwzględnić specyficzne dla niej ryzyko transakcyjne (np. ryzyko nieterminowego wykonywania zobowiązań). Stąd na dezaprobatę zasługuje działanie powoda polegające na określeniu liberalnych przesłanek weryfikacji podmiotów - jak to zostało przez niego określone "zestandaryzowanych", które mogą zostać jego kontrahentami (np. w porównaniu do wymogów stawianych przez instytucje bankowe), zaś zwiększone w związku z tym ryzyko kompensowane jest przede wszystkim poprzez przeniesienie na konsumentów wszelkich kosztów wywołanych wykonywaniem zobowiązań. Przyjęty przez w takim układzie działalności przedsiębiorcy model skupiony jest na maksymalizacji zysku wskutek maksymalizacji ilości zawartych umów, a koszty wywołane umowami przenoszone są na konsumenta. Powyższa argumentacja uprawnia do określenia tych umów jako ryzykowne (w porównaniu do podobnych produktów bankowych), czyli takie o mniejszym prawdopodobieństwie samodzielnej spłaty i wobec takich konsumentów podejmowane są dodatkowe czynności. W ocenie Sądu obranie takiego modelu prowadzenia działalności gospodarczej, a w ślad za nim kreowanie regulacji o treści omawianej powoduje uchylene cięższej na przedsiębiorcy odpowiedzialności za zawierane przez niego umowy (w szczególności te o podwyższonym ryzyku nieterminowej spłaty). [...].

W konkluzji należy zważyć, że kwestionowane postanowienia pozostają w sprzeczności z dobrymi obyczajami, albowiem w sposób nierównomierny rozkładają ryzyko transakcyjne pomiędzy stronami kontraktu przenosząc wyłącznie na konsumenta dodatkowe – obok oprocentowania - koszty niewspółmiernie wysokiej prowizji do wartości pożyczki. Nie są to wszakże czynności, które pożyczkodawca podejmuje na zlecenie konsumenta, bądź w jego interesie.

Uznając więc omówione postanowienia umowne za niedozwolone i wyeliminowując je z praktyki Sąd miał na względzie, iż w sprawie niniejszej zostały łącznie spełnione wszystkie przesłanki ku temu konieczne: umowa została zawarta z konsumentem (co w niniejszej sprawie było oczywiste), kwestionowane postanowienia nie zostały uzgodnione indywidualnie z pozwanym a jednocześnie postanowienia te kształtowały jego prawa i obowiązki w sposób sprzeczny z dobrymi obyczajami, rażąco naruszając jego interesy oraz nie dotyczyły sformułowanych w sposób jednoznaczny główny świadczeń stron.

W tym miejscu podkreślić należy, iż orzecznictwo europejskie stoi na stanowisku, że Sąd powinien z urzędu uwzględnić abuzywność klauzuli umownej. W orzeczeniu Trybunału Sprawiedliwości UE w sprawie C- 397/11, w pkt. 27 i 28 Trybunał podniósł, że „z chwilą, w której sąd krajowy dysponuje niezbędnymi w tym celu elementami stanu prawnego i faktycznego, powinien z urzędu ocenić nieuczciwy charakter danego warunku umownego objętego zakresem zastosowania dyrektywy 93/13 EWG w sprawach nieuczciwych warunków w umowach konsumenckich, i czyniąc tak, powinien usuwać brak równowagi istniejącej między konsumentem a przedsiębiorcą” (podobnie (...) w sprawie C 618-10 pkt. 42-44. (źródło (...)) Nadto w pkt. 2 i 3 wyroku Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej z dnia 30 maja 2013 r. (C-397/11) Trybunał ten jednoznacznie stwierdził, że :

i. artykuł 6 ust. 1 Rady 93/13/EWG z dnia 5 kwietnia 1993 r. w sprawie nieuczciwych warunków w umowach konsumenckich należy interpretować w ten sposób, że sąd krajowy, który stwierdza nieuczciwy charakter warunku umownego, ma obowiązek, po pierwsze, wyciągnięcia wszystkich konsekwencji wynikających na podstawie prawa krajowego z takiego stwierdzenia bez oczekiwania na wniosek konsumenta w tym zakresie w celu zapewnienia, iż konsument nie będzie związany takim warunkiem, oraz po drugie, oceny co do zasady na podstawie obiektywnych kryteriów, czy dana umowa może dalej istnieć bez takiego warunku.

ii. dyrektywę 93/13 należy interpretować w ten sposób, że sąd krajowy, który z urzędu stwierdza nieuczciwy charakter warunku umownego, powinien w miarę możliwości zastosować krajowe przepisy proceduralne w taki sposób, aby wyciągnąć wszystkie konsekwencje, które na podstawie prawa krajowego wynikają ze stwierdzenia nieuczciwego charakteru danego warunku, w celu zapewnienia, że konsument nie będzie nim związany.

Innymi słowy Sąd krajowy powinien wykorzystać wszystkie możliwe środki, aby z urzędu uwzględnić niedozwolony charakter postanowienia umownego, nawet jeśli konsument tego aspektu nie podniósł na żadnym etapie procesu. Przy czym, co istotne w sprawie niniejszej, na aspekt ten pozwana wskazywała, wadliwie przywołując w tym zakresie - w miejsce abuzywności postanowień umownych - instytucję wзыску.

Art. 496. k.p.c. stanowi, że po przeprowadzeniu rozprawy sąd wydaje wyrok, w którym nakaz zapłaty w całości lub w części utrzymuje w mocy albo go uchyla i orzeka o żądaniu pozwu, bądź też postanowieniem uchyla nakaz zapłaty i pozew odrzuca lub postępowanie umarza.

Mając na uwadze powyższe w pkt. I wyroku Sąd uchylił nakaz zapłaty i zasądził na rzecz powoda kwotę 6476, 99 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 6 grudnia 2017 r. do dnia zapłaty, uznając, że należność wekslowa w tym zakresie istnieje i nie została spełniona. Orzeczenie wydano w oparciu o brzmienie art. 101 w zw. z art. 103 i 48 pkt. 2 Prawa wekslowego.

W pkt. II wyroku, z uwagi na fakt, iż prowizje i opłatę przygotowawczą Sąd uznał za klauzule abuzywną- Sąd oddalił powództwo w tej części.

Z uwagi na wygranie sprawy przez powoda w 64 % ,na podstawie art. 98 kpc, pozwany K. M. (2) miał obowiązek zwrotu powodowi poniesionych przez niego kosztów procesu w tej części / 2512, 91 zł / , na które składało się: opłata od pozwu w wysokości 300 zł ,kosztów zastępstwa procesowego powoda przez pełnomocnika będącego adwokatem lub radcą prawnym- 3600 zł, 17 zł opłaty od pełnomocnictwa- razem 3917 zł / §2 pkt. 3 rozp. Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie lub radców prawnych, w brzmieniu obowiązującym w dacie wniesienia pozwu/.

J. N. przedłożył oświadczenie o stanie rodzinnym i majątkowym, wskazując dochody swoje i żony w postaci emerytur (2847 zł i 1628 zł), wydatki (1100 zł), zobowiązania (kredyty 3115 zł).

Z tych dokumentów wynika, że pozwany prowadzi gospodarstwo domowe wspólnie z żoną , jest właścicielem nieruchomości-domu jednorodzinnej obciążonego kredytem hipotecznym, , nie posiada oszczędności. Dochód we wspólnym gospodarstwie domowym wynosi ok. 4500 zł.

Zwolnienia od kosztów sądowych może domagać się osoba fizyczna , która wykaże, że nie ma dostatecznych środków na te koszty i oświadczy , że nie jest w stanie ich ponieść/ por. art. 102 ustawy z dnia 28.7.2005r o kosztach sądowych w sprawach cywilnych / Ta instytucja stanowi pomoc państwa dla osób, które ze względu na trudną sytuację nie mogą ich uiścić.

Wniosek o zwolnienie od kosztów nie może być poparty jedynie faktem złożenia wniosku o zwolnienie od kosztów sądowych bez podstawowych chociażby informacji o stanie majątkowym i bez dokumentów obrazujących stan majątkowy albo innymi , niż sytuacja majątkowa argumentami .

J. N. złożył oświadczenie w przepisanej formie , że nie jest w stanie ponieść kosztów sądowych bez uszczerbku utrzymania koniecznego dla siebie i rodziny. Oświadczył , z czego się utrzymuje , podał koszty utrzymania siebie i rodziny, posiadany majątek, wskazał, że zachorował i musiał się leczyć zaciągając kredyt(1115 zł). Podkreślić należy , że instytucja zwolnienia do kosztów sądowych stanowi wyjątek od zasady, że strona postępowania zobowiązana jest ponieść koszty sądowe związane z podejmowanymi przez nią czynnościami. A ubiegając się o zwolnienie od kosztów sądowych należy wykazać , że jej sytuacja jest taka, że uiszczenie opłat w postępowaniu sądowym stanowiłoby nadmierny wydatek w stosunku do jej możliwości. Należy też mieć na uwadze, że osoba zamierzająca wytoczyć sprawę przed sądem lub biorąca w niej udział powinna liczyć się z koniecznością poniesienia kosztów sądowych . Powinna więc odpowiednio wcześniej w miarę istniejących możliwości finansowych gromadzić środki na pokrycie przewidywanych kosztów sądowych i dopiero , gdy poczynione przez nią oszczędności stałyby się niewystarczające, może zwrócić się o pomoc do państwa wykazując wyczerpująco swoją sytuację majątkową dokumentami/ por. SN postanowienie z dnia 20.10.1980 r II CZ 126/80 niepubl. oraz postanowienie z dnia 24.9.1984r II CZ 104/84 –publ w lex/.

Analizując sytuację majątkową J. N. , który jest pozwanym w tej sprawie, więc nie miał wpływu na czas , w którym sprawa zawisła przed Sądem, sąd doszedł do przekonania, że jest to osoba, która wraz z rodziną znajduje się w nienajlepszej sytuacji majątkowej, sytuacji przeciętnych gospodarstw domowych w Polsce, a wydatki w nim generowane pozwalają na przeciętny poziom życia. Występuje tu przesłanka, że pozwany z przyczyn od siebie niezależnych ,nie może pokryć kosztów postępowania sądowego w tej sprawie. Nie ma też przesłanki w przedstawionym przez J. N. materiale dowodowym w zakresie wniosku o zwolnienie od kosztów sądowych, by sądzić, że przygotowywał się finansowo do prowadzenia tej sprawy ,gromadząc środki pieniężne na jej przeprowadzenie.

Koszty sądowe w niniejszej sprawie w kwocie 2512, 91 zł, to jest kwota przekraczająca przeciętne możliwości finansowe pozwanego .

W tym stanie sprawy orzeczono jak w sentencji.